

JINÉ SVĚTY

VE STÍNU JUPITERA

L. B. ARLING

VE STÍNU JUPITERA

L . B . A R L I N G

© L. B. Arling, 2026

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2026

Scheme and drawing © L. B. Arling, 2026

Cover Art © Lukáš Tuma, 2026

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0291-3 (print)

ISBN 978-80-278-1703-0 (ePub)

ISBN 978-80-278-1704-7 (mobi)

ISBN 978-80-278-1705-4 (pdf)

* * *

Když dorazili blíž, konečně pochopili, co vlastně v ledu našli. Byla to doutníkovitá struktura, podle všeho dlouhá minimálně jeden a půl kilometru. Vypadalo to, že ji proud vymrštil z podpovrchového oceánu Europy. Voda kolem struktury zamrzla a napůl ji tak uvěznila. Jeden její konec čouhal do volného prostoru a ten

druhý protínal celý rampouch a rozděloval jej na čtyři zamrzlé proudy, každý směřující trochu v jiném úhlu od doutníkovitého objektu. Výjev vzdáleně připomínal surrealistickou květinu s velkým modrošedým pestíkem.

„Muselo to být v podpovrchovém oceánu opravdu dlouho,“ konstatoval Scott a opatrně vystoupil z roveru. Byla tu velice nízká gravitace, takže se pro všechny případy připnul karabinou k záchytnému lanu, nataženému po straně vozidla.

„Jako bychom se dívali na obří doutník vhozený do ledových plamenů,“ kroutila hlavou nevěřičně Elizabeth. Reflektorem svítila na šedomodrý objekt, posetý různými šrámy a drobnými jizvami.

„Měli bychom vyšplhat na jeden z těch rampouchů a podívat se na to z výšky,“ konstatoval Richard a zkusil, jestli záchytné vruty na jeho podrážkách budou v místním ledu dobře držet. Z jeho zamračeného pohledu se dalo spolehlivě vyčíst, že ho kontrola zrovna neuklidnila.

„Nebylo by lepší tam přiletět roverem?“ zakňučela Anika, stále sedící uvnitř vozidla.

„Rampouchy už směřují moc směrem k anomálii,“ zavrtěla hlavou Elizabeth. „I odsud vidím, že se tam kousky ledu trhají a odlétají. Necháme tam rover a on se utrhne a my umřeme.“

„Lizzy má pravdu,“ vložil se do rozhovoru Richard. „Cítím, že je tady skoro beztížný stav. Asi proto odsud všechny rampouchy míří v různých úhlech k anomálii. Gravitace Europy tu ztrácí svou sílu.“

„Samozřejmě,“ potvrdil Scott. „Proto se měsíc roztrhl zrovna v tomhle místě. Slapové jevy tady mají větší sílu než gravitace Europy.“

„Takže lidi,“ spustila Elizabeth. „Překontrolujte si své RCS trysky, protože stačí jeden špatný krok a letíte bůhví kam. K postupu použijeme kotvicí lano a chci

mít skoby každých deset metrů. Bude to stačit, Scotte? Jaký je tvůj geologický odhad?“

„Když použijeme skoby do ledu, bude to v pořádku,“ ozval se muž po chvilce. „Ale nevím, jestli nás to udrží čtyři.“

„Nebude muset,“ řekla Elizabeth a obrátila se na Aniku sedící dosud uvnitř roveru. „Máš trénink na pilotáž roveru, že?“

„Ano, ale...“

„Žádné ale. Zůstaneš zde. Mám strach, že kvůli anomálii nebude fungovat spojení, takže si po vodicím laně potáhneme ještě komunikační kabel. Když budeme potřebovat pomoc, přiletíš pro nás, jasné?“

„Ano, Elizabeth.“

„Skvělé. Vybalte věci, jdeme na průzkum.“

Richard radostně výsknul.

„Nějak moc se těšíš, ne?“ ušklíbla se Elizabeth. „To nemáš ani trochu strach?“

„Lizzy, nevím, jestli sis toho všimla, ale tahle válcovitá věc asi nebude zrovna vyvřelina. Ty nejsi nadšená z toho, že se jdeš podívat na mimozemský artefakt?“

„Ty tvé teorie začínají být až nepříjemně reálné,“ zabručel Scott, když chystal skoby.

Výstup byl v těžkých skafandrech a nulové gravitaci pomalý a vyčerpávající. Nakonec se jim podařilo vystoupat čtyři sta metrů po jednom z rampouchů nad doutníkovitou strukturou, která nyní ležela hluboko pod nimi.

Jeden její konec čněl do téměř stejné výšky, v níž se všichni tři nacházeli. Druhý konec byl zarostlý v ledu přímo pod nimi. Objekt vypadal i přes své rozměry štíhle, s výrazným zaoblením na koncích. Na spodní části, zapuštěné v ledu, se rýsovala nějaká další žebrovitá struktura.

„Hele, Lizzy, nepřipadá ti to jako...“, ukazoval Richard směrem dolů. Jeho hlas zněl zadýchaně a kvůli

množství rušení, které musely vysílačky těžkých skafandru kompenzovat, měl zvláštní kovový nádech.

„Vím, vypadá to jako tryska. Všimla jsem si toho o sto metrů níž,“ promluvila stejně kovově Elizabeth.

„Takže je to oficiální?“ zeptal se Scott.

„Jo,“ přikývla Elizabeth. „Nemůžeme ignorovat fakta. Tohle je mimozemský artefakt, pravděpodobně vesmírná loď.“

Chvíli všichni tiše stáli, střídavě hledíce na modrošedý válec pod nimi a černočernou anomálii nad jejich hlavami.

„Půjdemě dolů?“ zazubil se Richard.

Elizabeth ukázala směrem k trysce. „Támhle to vypadá na takový docela stabilní plácek. Zvládneš se tam dostat i s roverem, Scotte?“

„Zkusím to,“ přikývl muž a začal opatrně slézat dolů k roveru.

„A my to vezmeme pěkně po horolezecku. Chci mít natažené vodící lano pryč od té věci pro všechny případy.“

„Rozumím, Lizzy,“ zachechtal se Richard a začal sestupovat směrem k mimozemskému doutníku. „Jen sebou musíme hodit. Jestli budeme venku na procházce ještě další dvě hodiny, dostaneme koňskou dávku radiace.“

„Tak sebou hod, dědku,“ poškádlila ho Elizabeth a začala se spouštět za ním.

Přesně v momentě, kdy Richard zatloukal poslední skobu, přistál těsně vedle něj Scott s roverem.

Elizabeth mezitím tvořila novou trasu od rovinky směrem k artefaktu. Tak moc se nemohla dočkat, až si na něj bude moci šáhnout, byť jen přes rukavici skafandru, že poslední skoby zabíjela do ledu ve velice zuřivém tempu a pot se nestačil dostatečně rychle odvádět z vnitřního prostoru její helmy. Sklo hledí se jí na okrajích zamlžilo.

Konečně se dostala ke stěně válcovitého objektu. Položila na něj ruku.

V rozporu s jejím očekáváním se nestalo vůbec nic. Chvilí čekala, ale status se nezměnil.

„Vidím, že jsi zatím empiricky zjistila, že to na dotek nereaguje,“ štouchl do ní Richard, který ji stačil dohnat.

„Háhá, moc vtipný,“ pronesla Elizabeth nepřítomně. Její pozornost teď směřovala pouze na povrch objektu.

„Vypadá to jako nějaký namodralý kov,“ zhodnotil Richard. „Kdo ví, jak dlouho to leželo pod ledem, možná miliony let.“

Elizabeth se na něj otočila a usmála se. „Kdo by to byl řekl, ještě když jsme chlastali poslední večer na Zemi, že za půl roku budeme osahávat mimozemský kov.“ Bylo z ní cítit vzrušení a čistá dětská zvědavost.

„Měl jsem nějaké tušení už před několika měsíci,“ usmál se Richard a taky se dotknul objektu. „Hm, nic,“ konstatoval po chvilce. „Ale nepříjde mi to jako kov. Spíš jako kámen.“

„Kde je vlastně Scott?“ zamračila se Elizabeth.

„Nevolnost po tom zběsilém příletu a přidružené vztahové problémy, řekněme.“

„Na to nemáme čas,“ prohlásila Elizabeth rezolutně a přepnula spojení na celou skupinu. „Všichni sem a vezměte s sebou sadu na odebírání vzorků.“

„Už jdeme,“ ohlásili se poslušně oba opozdilci.

Richard se rozhlížel okolo.

„Lizzy, všimla sis tam nahoře něčeho, co by připomínalo dveře?“

„Ne.“

„Takže buď jsou dveře skryté, nebo to dveře vůbec nemá, nebo jsou zrovna jak naschvál na opačné straně pod ledem.“

„Nemůžeme nazdařbůh kopat pod ledem a doufat, že na ně narazíme. Na to nemáme zdroje,“ připomněla mu Elizabeth.

„To je jasné. Někde ale začít musíme. Vyloučíme pro tento moment možnost, že jsou dveře pod ledem, i možnost, že to žádné dveře nemá, protože obojí nás nikam neposune. Co ti ten objekt ze všeho nejvíc připomíná, vzhledem k lidským strojům, Lizzy?“

„Možná opravdu hovadsky velikou ponorku?“

„Přesně, ponorku. A ty mají co nejhladší povrch, aby se dobře pohybovaly vodou a aby přitom dělaly co nejmenší hluk.“

„Myslíš, že je to ponorka?“ zeptala se ho Elizabeth a zatrásla hlavou, aby shodila z obočí lechtající kapku potu, která se nehodlala sama od sebe v místní nízké gravitaci odlepit. Ve skafandru se člověk nepoškrábe.

„Tak vzhledem k tomu, že jsme to našli ve zmrzlých fragmentech vyteklého podpovrchového oceánu, přímě se tato možnost nabízí, ale tomu zas neodpovídá ta tryska, připomínající spíše raketový motor. Ten by ve vodě moc efektivní nebyl. Myslím to ale celkově. Doutníkovitý tvar napovídá snaze o nějakou ladnost a splynutí v prostoru, který na objekt zvenku tlačí. Proto soudím, že dveře nebudou vepředu. Tam vzhledem ke směru pohybu budou naopak nejtlustší stěny. Pokud to vzadu je opravdu tryska, tak pak má loď nějaký druh reaktivního exotermického pohonu, který může také ohrožovat strukturální integritu lodě, takže dozadu bych dveře také nedával. Zbývá tedy střed lodi.“

„Pokud je tvá úvaha vůbec aplikovatelná na myšlení mimozemšťanů.“

„Samozřejmě, ale jak jsem řekl, někde začít musíme.“

Dohnali je Scott s Anikou.

„Jak je, Aniko?“ zeptala se Elizabeth.

„Už je to dobré, ale nejraději bych zůstala uvnitř ro-veru.“

„To chápu,“ přikývla Elizabeth. „Cesta byla drsná. Ale jestli najdeme vchod dovnitř, budeme tě možná potřebovat.“

„Mám asi odebrat vzorek povrchu, že?“ připomněl se Scott a mával sadou na odebírání vzorků.

„Ano, odeber vzorky a pak se vydáme ke středu.“

„To je místo, odkud vychází ten signál?“ zeptala se Anika.

Elizabeth zavrtěla hlavou. „Ta část, kterou jsme viděli z dálky, je zdrojem signálu.“ Ukazovala na konec doutníku, čnící ve výšce do volného prostoru. „Musíte se zkusit dostat dovnitř a zjistit, jak tahle věc souvisí s anomálií. Já zatím zůstanu tady a provedu nějaké měření té obludnosti tam nahoře nad námi. Teď jsem k ní nejbliž. Zkusím zjistit, co to vůbec je. Vy najdete dveře a buďte na příjmu.“

„Rozkaz, Elizabeth. Necháme si s tebou otevřený komunikační kanál, ať víš, co děláme,“ usmál se na ni Richard a díky magnetickým botám opatrně vylezl na šedomodrý hladký povrch mimozemské struktury.

Elizabeth se otočila a absolvovala znovu cestu k ro-veru. Ve vysílačce stále slyšela dechy a hlasy zbytku skupiny, ale i přesto si najednou připadala velice nepřijemně sama.

Vybalila z roveru všechno měřicí zařízení a rozkládala přístroje kolem. Brzy jimi pokryla celý zbytek rovného plácku, na kterém jejich rover přistál. Tou dobou jí radiální čidla hlásila, že za hodinu bude překročen povolený bezpečný limit ozáření.

„Jak jste na tom, lidi?“ zeptala se ostatních pomocí vysílačky.

„V pořádku. Jsme zhruba v polovině objektu. V těchto místech se již i spodní strana odděluje od ledu, takže Scott a Anika pokračují vrchem a já jsem se

přesunul na spodní stranu. Všem nám zbývá hodina bezpečného pobytu venku.“

„Díky, Richarde. Jak dlouho můžeme vydržet venku, vezmeme-li v potaz jednu dávku protiradiačních léků? Myslím, bez žádných vedlejších účinků a nepříjemností. Mně to totiž ještě bude pár hodin trvat a vám, myslím si, také.“

„Ještě tři hodiny, ale to je strop. Pak už se může dostavit zvracení, bolest hlavy a spousta dalších příznaků.“

„Hm, tak pokračujte ještě hodinu a půl, pak se začnete vracet,“ rozhodla po chvílce váhání Elizabeth.

„Rozumím,“ potvrdil Scott. *„U nás je všechno v pohodě. Do toho povrchu se sice nedají zatlouct skoby, ale velmi dobře tu fungují magnetické boty.“* Elizabeth zřetelně slyšela, že zavalitější Scott je unavenější, než je ochoten dát najevo. Jeho dech se zkracoval a špatně artikuloval. *„Jde to bez problémů. Za chvíli budeme uprostřed.“*

Když si vzala, jak často trénoval pohyb ve skafandru, překvapilo ji to. Od začátku mise dobrovolně prováděl venkovní obhlídky lodi téměř úplně sám. Měl na kontě stovky hodin ve skafandru, ale i tak to vypadalo, že je toho na jeho fyzičku už příliš. Sama nepocítovala výraznější známky únavy, ale občas zapomínala, že ve svých šestadvaceti letech má její fyzické tělo docela jiné hranice než například Scottovo, který těsně před odletem oslavil čtyřicáté narozeniny.

„Jo, u mě taky fungují magnetické boty,“ vytrhl ji Richard z přemýšlení. *„Vypadá to, že celý doutník je z vodivého kovu.“*

„Vodivý kov,“ zašeptala Elizabeth a třemi dlouhými skoky se přesunula k magnetometru. Chvilí zkoumala měřené údaje a senzorem přejížděla po okolním terénu. Nejvíce pozornosti samozřejmě věnovala namodralému mimozemskému objektu. Když spatřila

výsledky, kousla se do rtu. „Pánové, opravdu nechcete být na povrchu té věci, až anomálie vyplodí další pulz.“

„*Jak... to?*“ ozval se rušený Richardův hlas.

„Richarde, špatně tě slyším. Máš s sebou komunikační kabel?“ změnila téma hovoru, zaskočená podezřele špatným signálem.

„*Ne, doš... mi před deseti metry. Bez skob stej... schh... ebyl... jak ukotvit. Nech... jsem ho při... schh... ný le... šsch... ící páskou na trupu a jd... šš dál bez něj.*“

„Richarde, zamítá se. Hodně rychle tě ztrácíme.“
Žádná odpověď.

„Richarde?“ křičela Elizabeth do vysílačky. Hlavou se jí přitom honily vzpomínky na její vizi.

Richard zemře.

Do prdele.

Na chvíli ji pohltila tma, jak se jí zamotala hlava přemírou stresu a šoku. Měla pocit, že padá. Hlavou se jí promítaly obrazy temného prostoru, v němž svítily výjevy z její minulosti i budoucnosti. „Neboj se, mami,“ šeptal jí nevinný dětský hlásek, přicházející odněkud ze vzdáleného koutu mysli.

„Sáro,“ zašeptala automaticky nazpět. Její mysl se uklidnila a vize ustoupila do pozadí. Zhluboka se nadechla a snažila se promluvit co nejprofesionálnějším tónem, aby nepoznali, že je rozrušená.

„Scotte? Máš spojení s Richardem?“

„*Nemám. Už jsem to zkoušel. Je na opačné straně válce. Musím sešplhat dolů.*“

„Ne, ty zůstaň nahoře. Udělá to Anika,“ rozkázala Elizabeth.

„*Ale proč, já to zvládnou rychleji,*“ bránil se Scott.

„Sakra, lidi, mám tu velení, tak mě nechte velet,“ zařvala do vysílačky Elizabeth. „Až sem dolů slyším, jak jsi zadýchaný. Půjde Anika, ta je čerstvá.“

Nastala chvíle ticha.

„Ano, rozkaz. *Posílám Aniku, zůstanu nahoře a trochu se vydýchám.*“

„Výborně. Já mezitím pro jistotu znovu zkontroluji nabíjení anomálie. Ten povrch totiž funguje jako obrovský vodič, takže až ta věc nad námi vyšle pulz, uškvaří vás to zaživa.“

„*To snad nás všechny, ne?*“ zabručel Scott. „*Posledně se mi roztekla kovová karabina přímo na dlani.*“

„Přesně tak. A ten doutník je jeden veliký hromosvod, takže jestli tam budete, až z té věci vyletí další elektromagnetický pulz, tentokrát se vám roztečou i vlastní kosti,“ upozornila ho Elizabeth a snažila se co nejrychleji aktualizovat měření. Naštěstí nedošlo k žádné změně.

Oddychla si. „Je to dobrý, další vlna dosáhne kritické úrovně nejdříve za šestnáct hodin.“

„*Vidím Richarda,*“ pípala do vysílačky Anika. „*Je sehnutý k povrchu válce a něco tam dělá, ale došel mi právě komunikační kabel. Blíž se nedostanu.*“

„Nechci s tebou přijít o možnost komunikace,“ nelíbila se ta možnost Elizabeth. „Zkus na něj posvítit světlem, ať si tě všimne a jde k tobě.“

„*Zkusím to,*“ souhlasila Anika. „*Mimochodem, jestli je ta věc tak dobře vodivá, jak je možné, že to nezničily předchozí pulsy anomálie?*“

„To nevím, Aniko,“ vzdychla Elizabeth a dál se věnovala přístrojům. „Ani nevím, jak je možné, že ta věc stále vysílá signál.“

„*Viděl mě,*“ vydechla s úlevou do vysílačky Anika. „*Vrací se zpátky.*“

„Richard?“ oslovila Elizabeth ztracenou ovečku přímo. „Slyšíš mě?“

„*S... yším, Elizabeth. Promiň. Nechal jsem se trochu unést tady tím objevem a neuvědomil si, že už vás neslyším.*“

„Hlavně že jsi v pořádku,“ uklidňovala jeho i sebe Elizabeth. „Co jsi našel?“

„*Myslím si, že dveře,*“ řekl Richard nadšeně. „*Jestli ti to nebude vadit, rád bych sem zavolal ostatní. Zkusíme to otevřít a dostat se dovnitř.*“

„Tak moment,“ snažila se brzdit jeho horlivost Elizabeth. „Tohle chce důkladněji promyslet. Měli bychom postavit přechodovou komoru, zajistit potřebné vybavení a karanténní prostředí.“

„Lizzy,“ přerušil ji Richard. „*Za několik hodin už nebudeme schopni venku pracovat kvůli radiaci. Budeme muset odpočívat minimálně osm hodin. Za jak dlouho bude Styx v takové síle, aby nám mohla ublížit?*“

„Za šestnáct hodin,“ řekla Elizabeth rezignovaně.

„Vidíš?“ pokračoval Richard. „*Než budeme schopni jít dovnitř, uplyne deset, spíš jedenáct hodin a dvě nebo tři hodiny potřebujeme na bezpečný návrat nahoru nad zlom, kde bychom měli být mimo účinky anomálie. Neříkej mi, že to budeš riskovat a posílat nás ven v tak šibeničním termínu!*“

„No to ne.“

„*Takže je rozhodnuto. Jinak to nestihneme.*“

„*Není kam spěchat, Richarde,*“ vložil se do debaty na veřejném komunikačním kanále Scott. „*Průzkum takového artefaktu může zabrat celý život.*“

„Elizabeth, ty víš, že nemáme moc času,“ zkoušel to dál Richard. „*Nevíme, kdy se to může utrhnout a odletět do anomálie. Navíc máme jen tři měsíce, než se Europa srazí s Ganymedem. Čím dřív tedy budeme mít odpovědi, tím líp pro nás všechny.*“

Elizabeth pevně sevřela rty. Byla odhodlaná nedopustit zbytečnou ztrátu kohokoliv z posádky.

„Lizzy, takhle ztrácíme čas. Musíš se rozhodnout,“ našeptával jí stále Richard.

„Dobře, zkuste otevřít dveře. Dál se rozhodnu podle toho, jak dlouho vám to bude trvat a co dalšího

zjistíte. Já mezitím končím měření naší kamarádky Styx.“

Richard okamžitě zorganizoval prodloužení komunikačního kabelu až k místům, které identifikoval jako dveře, a shromáždil tam zbytek výsadku. Místo nepřipomínalo ani poklop, ani uzávěru. Bylo to prostě jen pár rýh a hlubokých řezů na jinak dokonale hladkém povrchu mimozemského doutníku.

„Scotte, ty jsi tak trochu psycholog,“ řekl Richard zamyšleně. „Vím, že je to hloupá otázka, ale kdybys byl mimozemšťan, jak bys tu zatracenou věc otevřel?“

„Tak to opravdu netuším, Richarde. Na to jsou možná lepší ty tvoje filozofické teorie,“ zachechtal se Scott.

„Nijak,“ špitla Anika.

„Nijak?“ otočil se na ni Richard.

„Teda, chtěla jsem říct nijak zvenku. Otevřela bych ty dveře zevnitř. Vesmír je děsivé místo.“

„To je možné, ale nějak dovnitř poprvé nastoupit museli. Těžko si představit, že by to nešlo nijak manuálně,“ zabručel Richard, klekl si na všechny čtyři a začal ohmatávat dveře.

„Možná dovnitř nikdo nastupovat nemusel,“ zamyšlel se Scott.

„Tomu nevěřím,“ kroutil hlavou Richard a zkusil tlačit na různá místa oblasti dveří. Když nebyl úspěšný, snažil se pro změnu nahmatat cokoli, za co by se dalo zatáhnout. Nebylo tam však vůbec nic. „Má někdo nějaký jiný nápad, než to zkusíme vypáčit?“

„To bych nedělal,“ začal Scott. „Může to mít nějaký obranný mechanismus. Navíc ty spáry jsou moc jemné. Sotva bys tam strčil tuhu z tužky, natož pořádné páčidlo.“

„Aniko?“ otočil se na jedinou přítomnou ženu Richard. „V případě, že to nejde otevřít zvenčí, jak bys to vyřešila, kdybys potřebovala jít ven a pak znovu dovnitř?“

Dívka chvíli nabírala odvahu promluvit. „Víte, že to může klidně být výpusť jejich reaktoru nebo střelna? Vůbec nevíme, kam lezeme.“

„Já vím, Aniko, ale jsme průzkumníci,“ vzdychl Richard. „To si skutečně dovedeš představit, že odsud odejdeš, aniž bys to zkusila prozkoumat? Vážně chceš sedět se svými vnoučaty, a až se tě budou ptát, co jsi udělala, když jsi našla první důkaz o mimozemské inteligenci, řekneš jim, že jsi utekla? Představ si, jaké pozitivní důsledky to může mít pro lidstvo.“

„A co ty negativní?“ trvala na svém dívka.

„Horší než to, že je planeta bičovaná pulzy anomálie? Co když je uvnitř jediný způsob, jak anomálii porozumět a odstavit ji?“

Na takový argument neměla co říct. Mrzutě zabručela a zkusila být chvíli konstruktivní.

„Celý objekt vypadá jako jeden vodič. Jestli povrchem teče nějaká energie bude kolem i magnetické pole. Možná, že drží dveře na místě magneticky. Pak by stačilo odklonit energii nebo tam poslat jinou. Možná má to magnetické pole nějakou výraznou oscilaci. Když do dveří pošleme opačnou, mohlo by to povolit.“

„*Hoši, Anika má pravdu,*“ zapraskal Elizabethin hlas z vysílačky. „*Měřila jsem to magnetometrem. Celým doutníkem protéká energie od spodu nahoru na špičce. Ta energie rychle pulzuje a vytváří slabé chvějící se magnetické pole. Proto vám tak dobře fungují magnetické boty. Chodíte vlastně po velikém elektromagnetu.*“

„Dobře holka, je to jen tvoje,“ uvolnil dívce místo Richard. Anika se váhavě přesunula na místo něj a klekla si ke škvíře. Ze své postranní brašny vytáhla tablet a zkusila jej zapnout. Nefungoval.

„Byl moc dlouho vystaven radiaci. Čipy budou poškozené,“ vzdychla omluvně Anika a evidentně s úlevou zasunula tablet zpět do brašny.

„Co použít přímo počítač a komunikační software skafandru?“ navrhl Richard.

„*Moc nebezpečné,*“ ozvala se z vysílačky Elizabeth.

„Hlásím se jako dobrovolník,“ prohlásil Richard a začal se vrtat ve svém komunikačním displeji, umístěném na horní straně levé ruky. „Stačí, když mi pošleš parametry toho pole, Lizzy.“

„*Zamítá se, Richarde.*“

„Jaký je rozdíl, jestli tu frekvenci vyšle tablet, který držím v ruce, nebo počítač, který mám umístěný na rukávu?“

„*Rozdíl je, že když ti ta věc usmaží tablet, neumřeš, ale když ti zlikviduje skafandr, než tě dostaneme do roveru nebo, nedej bože, na základnu, bude po tobě a my přijdeme o jediného lékaře celé mise.*“

„Scotte, jsi ochotný podstoupit toto riziko a zkusit vyslat signál z komunikačního počítače tvého skafandru?“ řekl Richard chladně.

„Asi ano,“ řekl oslovený muž po chvilce.

„Elizabeth, udělá to Scott. Pokud se mu něco stane, postaráme se o něj s Anikou.“

„*Strašně mě sereš, Richarde. Mohli jsme se v klidu vrátit, vzít s sebou potřebné vybavení...*“

„Já vím, Lizzy. Ale prosím, je to nejdůležitější objev v historii lidstva a ty jsi stejně tak zvědavá jako já.“

„*Když ti to zakážu, stejně mě neposlechněš a jen ti bude déle trvat zjistit tu frekvenci, že?*“

„A bude mi to trvat tak dlouho, že se pak z té radiace pozvracím a udusím ve skafandru,“ přisvědčil Richard. „Ale stejně to rád podstoupím.“

„*Profesore Richarde Seyfere, zaznamenávám do deníku, že jste neuposlechl rozkaz svého nadřízeného. Avšak když ti nemůžu zabránit, abys riskoval život, nebudeš ohrožovat nikoho jiného. Uděláš to ty sám. Ostatní se stáhnou alespoň třicet metrů daleko. Rozuměli jste?*“

„Ano, Elizabeth,“ potvrdili zbývající astronauti.

Anika pomohla spokojeně se zubícímu Richardovi přeprogramovat komunikační jednotku, aby vyslala opačnou frekvenci, než jakou Elizabeth zachytávala magnetometrem z povrchu doutníku. Pak se i se Scottem vzdálila.

Richard kleštěmi přerušil komunikační kabel, obnažil vodič od okolní izolace, přiložil jej do spáry dveří a pevně přišlápl jednou nohou.

Zatnul zuby a spustil program.

Dveře se ani nepohnuly.

Zkusil pomaličku zvedat výkon. Program mu oznámil, že vyšší amplitudou již riskuje poškození elektroniky. Nedbal na to a zvýšil výkon zcela nadoraz. Displej na jeho levé paži zhasnul, jeho bota, kterou držel kabel ve spáře, absorbovala elektrický zkrat a magnetická podrážka přestala fungovat.

A dveře se změnilly v šedomodrou kapalinu a zatekly pod hranu otvoru.

OBSAH

Část první	7
Část druhá	68
Část třetí	118
Část čtvrtá	144
Část pátá	184
Část šestá	262
Část sedmá	298
Část osmá	366
Část devátá	425
Část desátá	464
Epilog	503
 Příloha 1	 507
Příloha 2	508

JINÉ SVĚTY

VE STÍNU JUPITERA

L. B. ARLING

Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.

Ilustrace na obálce Žaneta Kortusová.

Obrázek a schéma L. B. Arling.

Edice Jiné světy, svazek 9.

Edici řídí Václav Kotrman.

Redakce Martin Profant.

Jazyková korektorka Pavlína Kajnarová.

Vydalo Nakladatelství Epoque s. r. o.,

Kaprova 12, 110 00 Praha 1,

v roce 2026 jako svou 1079. publikaci.

První vydání, 512 stran.

Sazbu a litografii provedl Lumír Kaděra.

Vytiskl Finidr, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epoque** můžete zakoupit
u svého knihkupce nebo si je lze objednat s 25% slevou přímo u nás:

v e-shopu na adrese: **www.epocha.cz**,

e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz**,

písemně na adrese: **Kaprova 12/40, 110 00 Praha 1 – Staré Město**,

nebo telefonicky na čísle: **737 195 997**.

facebook.com/nakladatelstvi.epocha

facebook.com/fantastickaepocha
